

BUKVICE

7

ZBORNIK
LITERARNIH, LIKOVNIH IN GLASBENIH IZDELKOV
UČENCEV OŠ BRATOV POLANČIČEV MARIBOR

SAMOZALOŽBA
Maribor 2008

OD 6-LETNIKA

DO

60-LETNICE

Letošnje šolsko leto je za našo šolo jubilejno. Osnovna šola bratov Polančičev slavi 60-letnico. Ugotavljam, da šola tudi v sedanjem času ohranja in neguje večdesetletno bogato izročilo svojih predhodnic. Bogata je vitrina priznanj, ki so jih učenci v tem času dosegli v mnogih dejavnostih. Naj omenim le nekatere: dramska dejavnost, tekmovanja iz znanja, pevski zbori, lutkarji, folkloristi, likovniki, športniki ...

V današnjem odprtem, razgibanem in dinamičnem času so pred šolo postavljene drugačne naloge od tistih v preteklih desetletjih. Osnovna šola bratov Polančičev ima jasno opredeljen cilj: ostati učinkovita in kvalitetna šola. Ob vsem tem se zavedamo odgovornosti in dolžnosti, da nadaljujemo tradicijo šole.

Osnovna šola bratov Polančičev je tudi UNESCO šola. Delo UNESCO šol temelji na doseganju ciljev in načel, določenih z UNESCO ustavo. To je vzgoja za mednarodno sodelovanje in razumevanje ter uveljavljanje človekovih pravic, vzgoja za kulturo miru, za strpnost, interkulturno učenje, reševanje okoljskih problemov ter interdisciplinarno reševanje in demokracijo. Prav vsi se trudimo, da lahko vsak čim boljše razvija svoje osebne zmožnosti.

Z zanimanjem sem prebral sestavke učencev in njihov pogled na šolo, dejavnosti, vizijo ...

Ob prebiranju BUKVIC vam želim veliko užitek.

Mladen Tancer, ravnatelj

UČENCI 1. a

KO IMA ŠOLA ROJSTNI DAN:

Lana: ... se zabavamo in igramo različne igre,

Tina: ... jemo dobro hrano, tudi lubenico,

Nika: ... imamo dolg odmor,

Tina: ... gremo na predstavo in koncert,

Dominik: ... imamo veliko balonov,

Jaro: ... se igramo na igrišču in v telovadnici,

Saša: ... okrasimo šolo,

Niko: ... gremo v kino gledat Frančka,

Patrik: ... smo lepo oblečeni,

Peter: ... se igramo z lego kockami,

VSI: ... pojemo pesmice.

Tina Paar, 1.a: »Polančiči« smo bili, smo in bomo.

Neža Ivanušič Orel, 1. b

Narisala sem našo razredno televizijo in računalnik. Po televiziji včasih pogledamo kakšno otroško risanko, če je zunaj vse mokro. Ob torkih na računalniku raziskujem s svojimi prijatelji. Na računalniku najraje rišem.

Lucijan Pustoslemšek, 1. b

Narisal sem sebe v telovadnici, ko hodim po gredi.
Telovadbo imam tudi sicer zelo, zelo rad. Ko bom velik,
bom morda učitelj telovadbe.

Leon Ruprecht, 1. b

Narisa sem vsega po malem. Narisa sem šola in učiteljico, brez katere ne bi bilo šole. V šoli imam svojo mizo, na kateri rišem. Ob šoli pa imamo lepa igrala.

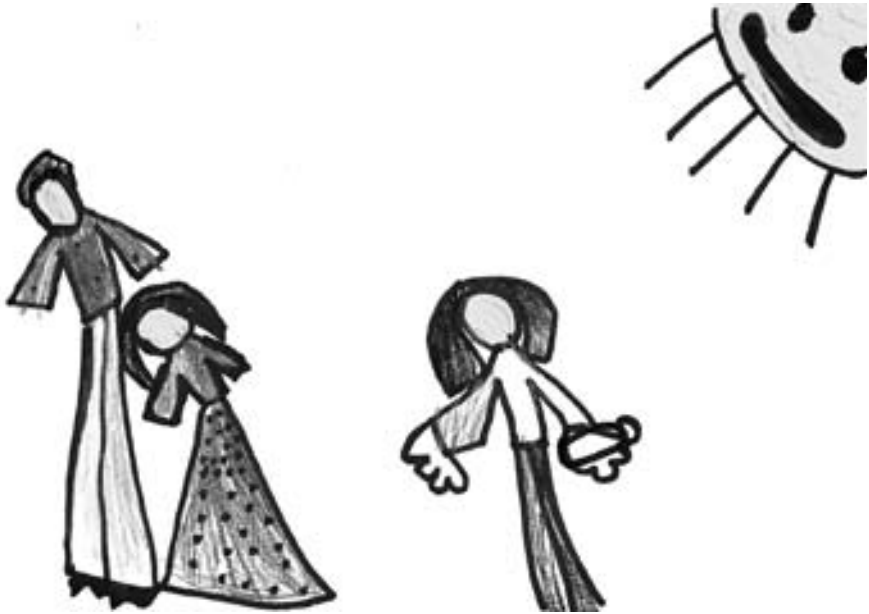
Igor Struger, 1. b

V šoli rad gledam televizijo. Vendar tega ne počnemo dostikrat. Najraje pa imam prijatelje, s katerimi se rad igram. Skupaj se »dričamo« po toboganu pred šolo. Rad hodim z razredom v park.

Mija Pavlin, 1. b

Narisala sem sebe na športnem dnevu. Odkorakali smo na Piramido in z vrha opazovali živahno mesto. Ali veste, da delajo novi stadion? Videla sem tudi šolo. Najlepši šolski dan je petek, ker lahko s seboj prinesemo igrače. Rada sicer skačem po lužah. To pa lahko počnem le, če imam škornje. Rada se igram na igralih.

Laura Uršnik Žuran, 1. b

Všeč mi je, kadar gremo ven. Igrala so mi zelo všeč. Športni dnevi so pa še posebej krasni, ko skupaj z učiteljico raziskujemo naravo in telovadimo.

Špela Brezočnik, 1. a: Šola kot darilo

Maiken Zupančič Danko, 2. a

BARVE

V temi rumena postane belo zelena.
Modra ostane modra.
Bela ostane bela.
Siva pa se najmanj spremeni
in v črno potemni.

Maša Predin, 2. b

TUDI MOJ ATA JE HODIL NA NAŠO ŠOLO

Moj ati Andrej je tako kot jaz hodil v b razred Osnovne šole bratov Polančičev.

Šola je bila takrat na Krekovi ulici, kjer se sedaj nahaja Prva gimnazija. Stanoval je blizu šole, tako da je šolski zvonec slišal v svojo sobo. Šolo je zaključil leta 1976. Za malico je imel najraje enolončnico. V šoli je obiskoval modelarski krožek, pri katerem so izdelovali letala, ki so letela tako kot prava. Tudi pri fotokrožku je bil zelo uspešen. Na nekem natečaju OZN je dosegel prvo mesto za fotografijo, ki je prikazovala kuharico pri kuhanju njegove priljubljene enolončnice.

Ajda Kuder Valher, 9. b

ŠOLI ZA 60 LET ŽELIMO ...

Ajda Zupančič, 3. a

... lep in velik bazar,
vesele in uspešne učence,
velike bazene, teniško igrišče
in čim več zanimivih igrač in knjig
ter veliko torto ob praznovanju.

Lukas Zafred, 3. a

Osnovna šola bratov Polančičev letos praznuje 60. obletnico. Ima veliko starih in novih dejavnosti, ki jih potrebujemo za današnji čas. Šola ima devet razredov, jaz pa obiskujem 3. razred. Vem, da si bom na šoli pridobil znanje, ki me bo vodilo skozi življenje. Vse najboljše!

Urban Duh, 3. a

Šoli za njen rojstni dan želim, da bi priredila veliko zabavo in darilni bazar. Na zabavi bi jedli 10-metrsko torto in plesali v maskah. Na bazarju bi prodajali pokovko, kekse in delili čaj. S prisluženim denarjem bi šli v Gardaland. Tam bi se igrali in uživali v vratolomnih vožnjah. Nekaj denarja bi podarili Rdečemu križu. To bi bilo najlepše praznovanje v zgodovini šole.

Aneja Radonjič Rauter, 3. a

PISMO ŠOLI

Draga šola!

Minila sta dva dolgočasna meseca: julij in avgust. Bila si sama, zaklenjena in pusta. Ko pride 1. september, ponovno oživiš. Vrnejo se učitelji, učenci, kuharji, čistilke, ravnatelj in knjižničarka. Spet si vsa polna smeha, igranja in živžava.

Želim ti veliko razigranih in iskrivih otrok, veliko radovednih glav, ki živijo in dihajo s teboj.

Te pozdravlja

Aneja

Laura-Sara Tahirović, 3. a

TUDI ŠOLA IMA ROJSTNI DAN

To leto šestdeseti rojstni dan.

Je že stara in je kot mati,
ki varuje vse otroke.

Nas uči in nas vzdržuje,
s skupnimi močmi poučuje.

Želim si, da bi bila vedno polna
otroškega smeha, znanja in veselja.

Pia Križman, 3. b

... TAM ...

Tam v naši šoli pridno se učimo.
Tam lepo rišemo in se veselimo.
Tam lepo pojemo, vriskamo veselo.
Tam lepo pišemo in rišemo.
Tam radi jemo in se posladkamo.

Špela Knehtl, 3. b

... VEDNO SMO VSI VESELI ...

Moja šola je zelo velika. Letos praznuje 60. obletnico. Na naši šoli je včasih zelo veselo, včasih pa zelo tiho, ampak vedno smo vsi veseli. Naša šola ima preko 20 prostorov za učenje. Imamo tudi veliko jedilnico, kjer je vedno dovolj prostora. Imamo knjižnico in dve telovadnici. Ob lepih sončnih dneh se zelo radi igramo na igralih zraven šole.

Tara Fošner, 3. b

... **V ŠOLI JE LEPO** ...

V naši šoli je lepo. Veliko se naučimo. V šoli je tudi dosti učencev, imamo igrala, kjer se igramo. Vsako leto imamo zbiralno akcijo papirja. Skrbimo za šolo, da je čista.

Tanja Koren, 3. b

... **VELIKO ŽE ZNAMO** ...

Moja šola letos praznuje 60. obletnico. V šoli je včasih lepo, včasih pa tudi težko.

Imamo zelo prijazne učiteljice, šola je zelo velika. Imamo tudi dobro hrano. V šoli se zabavamo in igramo. Radi igramo igrice na računalnik. Smo športni razred in prijazni drug do drugega. Vesela sem, da sem na tej šoli. Ne boste verjeli, v našem razredu se tudi radi učimo. Veliko že znamo. Jaz imam najraje matematiko in slovenščino.

Želim si še dolgo ostati skupaj s svojimi sošolkami in sošolci.

Uspavanka 1

Elena Likar, 4. a

De-te slad-ko spi, o-čke le za - pri. In za-mi-sli si sa-nje slad-ke vse.

Uspavanka 2

Nika Špes, 4. a

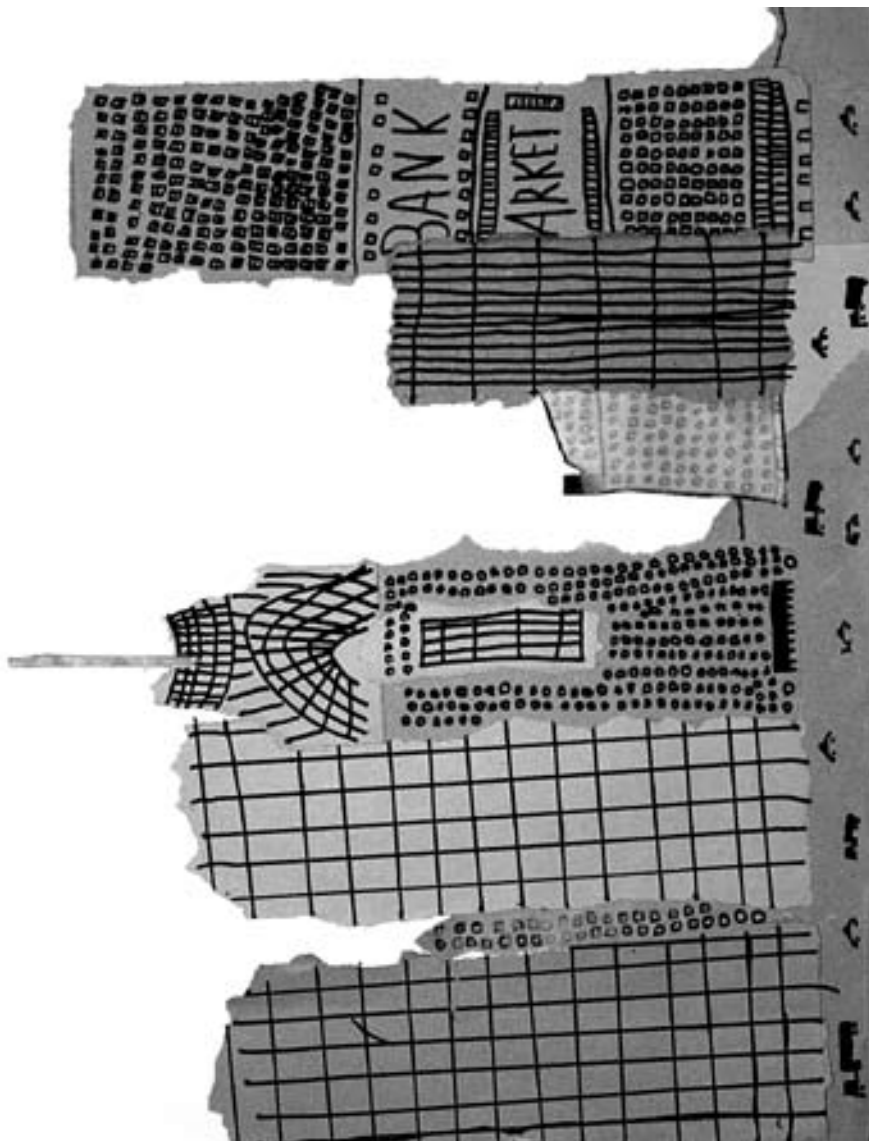
Vpo-ste-lji le - po, spa-va de-te - ce. Spa-vaj de-te - ce, spa-vaj ti le.

Lovro Šušek, 4. a

MOJ ŠOLSKI PRIJATELJ JAŠA

Rad bi vam predstavil svojega najboljšega prijatelja Jašo. Prvič sva se srečala v prvem razredu osnovne šole. Ko sem stopil v 1. a, nisem poznal nobenega, razen deklice Saške, ki je hodila z mano v vrtec. Usedel sem se zraven dečka, ki se mi je zdel prijazen, ime mu je bilo Jaša. Vprašal sem ga, če bi bila prijatelja. Tudi on je bil za to. Od takrat sva najboljša prijatelja. Tri leta sva sedela v isti klopi, zato se res dobro poznavata. Rada se druživa v šoli in v prostem času. Oba imava najraje športno vzgojo in oba popoldan igrava nogomet, vendar sva samo midva proti šestim fantom. Ko sva nasprotnika v klubskih tekmah za točke, se boriva vsak za svoje moštvo in si po tekmi čestitava, ne glede na to, kdo je zmagal. V šoli se včasih skregava, vendar sva po petih minutah spet prijatelja.

Spoznal sem, da je Jaša pravi prijatelj, ker mu lahko zaupam, se zna z menoj pogovoriti, me razume, je strpen, me posluša in upošteva. Srečujeva se tudi drug pri drugem doma.

Matic Komel, 4. b

Nika Špes, 4. a

MOJ PRVI ŠOLSKI DAN

Prvi šolski dan je res poseben dan.
V stavbo z velikimi okni neseš zelo težko torbo
in kup zvezkov za učenjaško pravo borbo.
Ko prideš v razred, rečeš živijo,
sedeš v klop in odpreš torbo.
V razred stopi učiteljica in reče:
»Zdaj pa na delo!«
Zato je prvi šolski dan zelo poseben dan,
ker učitelji učijo in mi, učenci,
z zaspanimi očmi k pouku hitimo.

Nina Hanžič, 4. b

NAŠA ŠOLA PRAZNUJE 60 LET

Naša šola praznuje šestdeseto obletnico. Prireditve so zelo lepe in na njih sodelujemo tudi mi. Kajneda? Seveda! Zelo smo ponosni na sebe in na svojo šolo. Ker praznuje naša šola, smo še bolj veseli. Šola stoji že od leta 1947.

Imenuje se po dveh bratih, Ivu in Lovru Polančič, ki sta že pokojna.

Miha Gulič, 5. a

ŠOLA JE KRAJ ...

kjer se učimo,
kjer si znanja pridobimo,
kjer nove prijatelje dobimo
in kjer se veselimo.

Učiteljica naša v znanju vse prekaša,
veliko se učimo,
preveč le ne trpimo.
Po dolgih urah glava naša
je znanja polna čaša.
Šola je kraj ...

Ivana Vogrinc Vidali, 5. a

ZAKAJ MI JE NAŠA ŠOLA VŠEČ?

Naša šola mi je vseč, ker nas spodbuja, da smo aktivni na vseh področjih (športnem, umetniškem, znanstvenem), hkrati pa nas ne sili v tekmovalnost. Kadar imamo tekmovanje, nam učitelji govorijo, da je vseeno, kateri bomo, važno je, da sodelujemo. In to nam skoraj vedno pomaga. Če bi se ljudje rojevali z vsem znanjem za življenje, bi bila to velika škoda, ker bi potem morali take odlične šole zapreti.

Jan Senekovič, 5. a

KAJ MI ŠOLA DAJE

V Osnovno šolo bratov Polančičev sem prvič vstopil leta 2003, ko sem začel hoditi v prvi razred. Že v prvih dneh sem ugotovil, da mi je šola bolj všeč kot vrtec in tako mislim še danes.

Poleg pouka, kjer se veliko naučimo, včasih tudi nasmejimo, mi je zelo všeč pevski zbor. Obiskovati sem ga začel v prvem razredu. Zelo dobro se spomnim svojega prvega nastopa s pevskim zborom za Prešernov dan. Moj nastop sta si ogledali mama in babica. Prvi dve leti sem obiskoval pevski zbor Slavčki, danes pa obiskujem Otroški pevski zbor. Moja najljubša pesem je pesem z naslovom Praznujmo, ki smo jo peli v predprazničnih dneh.

Zelo všeč so mi tudi 'šole v naravi', čeprav se tam odvijajo predvsem športne aktivnosti, sam pa nisem najbolj navdušen športnik. V teh šolah se zmeraj nekaj dogaja, najboljši so večeri in aktivnosti pred spanjem. Sedaj, ko pišem ta spis in razmišljam o vseh lepih trenutkih, preživetih v šoli, bi šoli rad zaželel vse najboljše za 60-letnico.

Ko bom oče in imel otroke, bodo tudi moji otroci obiskovali to šolo.

Allen Puhner Pupaher, 2. b

Urška Klančar, 5. b

TU SE UČIM

V to šolo sem se odločila hoditi zato, ker je sem hodil tudi moj ati. Tu mi je zelo všeč in tudi dobre učitelje imamo. Moj najljubši predmet je slovenščina. V šolo rada hodim, kar razveseljuje moje starše. Rada hodim tudi na končne izlete, na športne dneve ... V šoli mi sploh ni težko. Edino včasih česa ne razumem. Tudi šolske dejavnosti so mi zelo všeč. Obiskujem pevski zbor. Zelo rada imam našo šolo.

Nejc Cupar, 6. a

TAKŠNO ŠOLO SI ŽELIM

V šoli preživim veliko časa, zato včasih razmišljam, kako bi bilo, če bi bila malce drugačna. Sicer mi je tudi zdajšnja všeč, vendar bi z malo domišljije postala veliko bolj zabavna in zanimiva.

Velikokrat, ko se zjutraj zbudim, si nadvse želim, da bi lahko še malo poležaval. Razmišljal sem, kako bi bilo, če bi v šolo lahko prišel, kadar koli bi hotel. To bi pomenilo, da bi lahko dlje spal. Fino bi bilo, če bi lahko tudi odšel, kadar koli bi hotel, saj sem včasih res utrujen. Še posebej super bi bilo, če ne bi imeli domačih nalog. So tudi takšni dnevi, ko si želim, da bi bili učitelji

boljše volje, da bi ocenjevali malo manj strogo, da bi bili daljši odmori, da bi se lahko brezskrbno zabavali, se igrali in veselili. Namesto petih dni bi v šolo lahko hodili samo štiri, kar bi bilo res imenitno. Zabavno bi bilo, če bi se učili s pomočjo računalnika in si sami izbirali predmete, saj bi potem včasih imeli kar več ur zapored športno vzgojo. Ko pa pomislim na malico in kosilo, si želim, da bi si vsak dan lahko vsak učenec izbral svojo najljubšo jed, kot na primer; ko gremo v restavracijo in si naročimo, kar želimo. To bi zagotovo pomenilo, da bi morali naročiti velike zaloge pomfrij, čuftov in sladoleda. Ker se pri spoznavanju okolja veliko pogovarjamo o živalih, bi bilo lepo, če bi s seboj lahko kdaj prinesli tudi svoje domače živali. Potem pa opazovali njihovo obnašanje, skupaj miške, hrčki, muce, psi, papagaji, pajki, razne žuželke in mogoče celo kače, gekoni, opice ... Smešno in zabavno bi bilo in veliko bi se naučili. Poleg pouka bi lahko bile učencem na voljo še druge vrste zabave, kot na primer bowling, biljard, vožnje z avtomobilčki jumi car in razne vrste športa. Igrali bi lahko tudi playstation ali pa wii-a in imeli bi lahko svojo šolsko kinodvorano, kamor bi šli, če bi nam bilo pri pouku dolgčas.

Vendar je taka šola žal lahko samo v moji domišljiji. Obstaja pa ena stvar, ki jo lahko spremenimo. To so lepši medsebojni odnosi. Želim si, da bi si med seboj pomagali, bili bolj prijazni drug do drugega in živeli skupaj kot ena velika, srečna družina. Tako bi nam v šoli bilo še lepše.

Rok Jankovič, 6. a

VSE NAJBOLJŠE, ŠOLA

Šola, oj šola, že mnoga leta stojiš,
danes pa svoj šestdeseti rojstni dan slaviš.
S tabo praznujemo mi
in tvoji učitelji.

Vsi učenci, znani in neznani,
eni pridni, drugi bolj zaspani,
vpijali so v glave znanje,
ki učitelji so vlivali ga vanje.

Na proslavi smo bili,
tam so nam zapeli vsi.
Tam bili so pevski zbori
in še marsikdo.

Vsi pa skupaj zaželeli vse najboljše šoli smo.
Šola srečna je bila
in mi vsi skupaj z njo.
Ob proslavi so tudi naše učiteljice pesmi zapele.

Ob rojstnem dnevu naše šole
pa povem vam jaz še tole:
»Kdor z veseljem v šolo gre,
tisti res veliko izve!«

Anja Bajc, 6. a

BILA SEM NA PROSLAVI

Bila sem na proslavi ob 60 - letnici Osnovne šole bratov Polančičev. Nikoli si nisem mislila, da bo naša šola napolnila 60 let.

Že pred proslavo sem bila zelo vznemirjena. Ko je nastopil ta trenutek, da sem morala stopiti na oder in pokazati kaj znam, sem mislila samo na to, da se ne bi zmotila. Na odru sem pela in plesala v beli narodni noši in v črnih čevljih, ki so bili zelo glasni. Po koncu sem bila zelo vesela in sproščena. V šoli nas je čakala prav presenetljiva pogostitev, kjer je bilo zelo veliko vsega.

Drugi dan smo bili vsi veseli, da smo doživeli tako lepo proslavo in dogodke, ki jih ne bomo nikoli pozabili.

Darko Lačen, 6. a

VSE NAJBOLJŠE, ŠOLA!

Draga šola bratov Polančičev, želim ti vse najboljše za tvoj 60. rojstni dan in se ti zahvaljujem za vse, kar si do sedaj storila zame in za druge dobrega.

S šestimi leti sem prvič prestopil tvoj prag in ti si me lepo sprejela. Spoznal in dobil sem veliko novih prijateljev in prijateljic. Na začetku smo si bili popolni tujci. Ni bilo

Tomaz Nikić, 6. a

ne zaupanja in ne kakšnega posebnega prijateljstva. Bili smo skupaj zato, ker so nas tako določili. Vendar so se s tvojo pomočjo in pomočjo tvojih učiteljic počasi rušili zidovi in med nami se je razvilo prijateljstvo ter občutek pripadnosti neki celoti, ker smo se pri tebi počutili varno.

Nudiš mi veliko zanimivih aktivnosti, raznih krožkov in izvenšolskih dejavnosti. Vse to mi je in mi bo še v naslednjih letih dalo veliko uporabnega znanja, ki mi bo kasneje koristilo. Nisi mi pa nudila samo resnih stvari, ampak tudi veselje, jezo in zabavo.

Draga šola, tudi v naslednjih letih, ki jih bova preživela skupaj, ti želim, da bi me še naprej tako uspešno izobraževala in vzgajala.

Rok Šeško, 6. a

60 - LETNICA OŠ BRATOV POLANČIČEV

Dne 3. 12. 2007 je Osnovna šola bratov Polančičev praznovala 60 let. Ta dan smo imeli slavnostno akademijo (proslavo) ob 60 - letnici naše šole. Novembra so se vrstile različne prireditve, a ta je bila najpomembnejša. S pevskim zborom smo peli naslednje pesmi: Pastirče mlado, Pobeležo pole, Lepa Anka, Adlešičko kolo, Zeleni Jurij in Igraj kolo. Oblečeni smo bili v hlače in belo srajco (fantje), v rdečo obleko in belo majico (deklice) in v belokranjsko narodno nošo (plesalke). Nastopali so

tudi: folklorna skupina 3. a, šolske glasbene skupine, vokalna skupina Polančice, nekdanji učenci naše šole in učenci Srednje ekonomske šole. Skupino Polančice sestavljajo učiteljice naše šole. Na proslavi so povedali tudi nekaj o zgodovini OŠ bratov Polančičev. Za nastop ob 17.30 sem izvedel šole po dopoldanskem nastopu. Na popoldansko svečano akademijo so bili povabljeni tudi častni gostje. Prišla sta župan mesta Maribor in predsednica direktorata za vrtce in šole. Program je bil tako dopoldne enak z eno majhno razliko. Popoldne so imeli častni gostje govor.

Naša šola je dobila veliko pohval, zato vem, da je to dobra šola. Vesel sem, da hodim v to šolo.

Urška Bračič, 7. b

Nik Cekov, 6. a

IZ ŠOLE V ŽIVLJENJE

Šola hram je učenosti,
v njej dogajajo se nam mnoge radosti.
V šoli se veliko naučimo
in v glavi pamet si krepimo.

Zgodi se kdaj, ko si otroci mislimo:
»Kako super bi bilo, če v šolo ne bi hodili.«
Toda potem se ne bi nič naučili
in ko odrasli bi, službe ne bi dobili.

Vsi, ki dobro službo hočemo imeti,
v šolo moramo hoditi
in pridno se učiti.
Če pridno se bomo učili,
v življenju dobro bomo vozili.

Šola hram je učenosti,
da nam zvrhan koš modrosti.
Kdor bo mladost izkoristil za učenje,
odprta mu bo pot v lepo življenje.

Miha Ciglarič, 6. a

Matej Miljančić, 6. a

**... S TAKŠNIM POUKOM
SMO SE STRINJALI VSI ...**

Bližale so se težko pričakovane poletne počitnice. Le še nekaj dni pouka me je ločevalo do brezskrbnih počitniških dni, ko se šolska vrata za nekaj časa zaprejo. S starši smo se dogovorili, da bomo počitnice preživeli na morju. Z bratom sva že nekaj časa pripravljala stvari, ki jih bova potrebovala za potapljanje in ribolov. V torbo sva zložila potapljaški obleki, plavutke, maske, mrežo, ribiške palice in vabe. Komaj sva pričakala dan, ko smo se odpravili proti morju.

Na obzorju se je že delal dan, ko se nam je odprl prelep razgled na zaliv, kjer bomo preživeli nekaj tednov. V daljavi so se na gladini morja mirno pozibavale tri jadrnice, nad katerimi so krožili galebi. Prvi turisti pa so že hiteli proti obali. Opazil sem tudi ribiško ladjo, ki se je vračala z odprtega morja. Ko smo se ustavili ob morju, sva z bratom stekla na pomol, kjer je pristala ribiška ladja. Ribiči so pravkar razvozlati mreže in ribe polagali v velike zaboje. Z zanimanjem sem opazoval njihovo delo, še bolj pa različne vrste rib. Povedali so mi, da na to mesto prihajajo vsako jutro ob istem času. Ker sem zjutraj večkrat ob obali lovil ribe, me je ribič vprašal, če bi se mu želel pridružiti na jutranjem ribolovu. Tako sva z bratom že zgodaj zjutraj naslednjega dne čakala, da izplujemo. Ribič

Frane nama je predstavil tudi svojega sina Luko, ki je bil mojih let. Nebo je bilo jasno, zato smo počasi izpluli veliki dogodivščini naproti. Luka je bil zgovoren, duhovit in zelo družaben fant. Pogovarjali smo se o vsakdanjih rečeh, o športu, igri, zabavi in šoli. Ob misli na šolo smo se spogledali, saj si nihče od nas v tistem trenutku niti najmanj ni želel, da bi se kmalu pričel pouk. Moj brat je predlagal, da bi imel pouk kar na ladji. Malico bi kuhal Frane, telovadili bi v morju, pri matematiki bi šteli ribe, pri naravoslovju bi opazovali svet pod morsko gladino, pri angleščini bi se pogovarjali s tujimi turisti, pri glasbeni vzgoji bi poslušali ptičje petje, pri likovni vzgoji pa bi risali po pesku. Luka je predlagal še opazovanje zvezd v dvoje v mirnih večernih urah. Jaz pa sem dodal, da se takšen pouk sploh ne more začeti pred 10. uro dopoldne, obvezen predmet pa bi bil gledanje televizije. Frane nas je nekaj časa poslušal, potem pa pristopil k nam in z nasmeškom dejal, da bi se on s takšno šolo kar strinjal, saj mu potem zjutraj in zvečer nikoli ne bi bilo dolgčas. Ampak morje je toplo samo nekaj mesecev, potem zapiha burja in življenje ob morju se spremeni. Plaže so prazne, velikokrat dežuje, ob obalo butajo močni valovi, domačini zato večino časa preživijo v hišah.

Zaradi močnih vetrov Frane ne hodi na odprto morje. Tako smo ugotovili, da je kar v redu, če imamo pouk tudi pozimi, saj se takrat veselimo snega, ki pa ga na morju sploh ne poznajo. Že smo razmišljali, kakšen pouk pa bi imeli na snegu. Za domačo nalogo bi naredili iglu,

prešteli kepe, ki smo jih namenili prijateljem, opazovali različne sledi v snegu, nahranili ptice in druge živali, izdelali ptičjo krmilnico in zvečer zapeli nekaj pesmi. S takšnim poukom smo se strinjali vsi, dodali smo le še, da v posteljo zvečer nikakor ne moremo pred polnočjo. Zdaj pa moramo samo še vprašati svoje starše, če se s tem strinjajo.

Paulina Šušek, 6. a

VSE NAJBOLJŠE, ŠOLA

Tako kot vsak človek ima tudi šola svoj rojstni dan. Rodila se je leta 1947. Letos praznuje že svoj 60. rojstni dan. Njej v čast smo v ponedeljek, 3. decembra 2007, priredili slavnostno akademijo, na kateri smo nastopali učenci, učitelji, bivši učenci in še nekateri drugi.

V naši šoli se počutim prijetno, rada zahajam vanjo in verjamem, da se tako počuti skoraj vsak učenec. Učitelji so zelo prijazni in vsak dan nasmejani. Seveda ne smemo pozabiti našega ravnatelja, ki vedno poskrbi, da pouk poteka brezhibno in tudi sam poučuje predmet fizike.

V šolo sem prvič vstopila leta 2002 in se srečala z novimi sošolkami in sošolci. Tri leta je bila moja razredničarka Olga Olas Kovač. Z njo smo preživeli zanimive in prijetne dogodke. Naučila nas je pisati in brati, veliko

smo se pogovarjali, prepevali, risali, zelo radi pa smo telovadili, saj se nam je pri teh urah pridružil še učitelj Bojan Rižner. V četrtem razredu smo se iz novega dela šole preselili v stari del, kjer nas je učila učiteljica Jadranka Čopi, ki nas je uvedla v svet številčnih ocen, v petem razredu nas je poučevala učiteljica Janja Karo, zdaj je moja razredničarka Nada Potočnik. Seveda poznam tudi druge učitelje. Vse učiteljice in učitelji so bili in so zelo prijazni in so nas veliko naučili. Učijo nas pa tudi prijaznosti, prijateljstva in lepih odnosov do sošolcev, staršev, prijateljev in drugih ljudi. Učenci naše šole se udeležijo tudi veliko tekmovanj.

Torej bom rekla šoli: »Vse najboljše ob tvojem 60. rojstnem dnevu. Želim ti veliko sreče, dobrih učencev, učiteljev in tudi ravnateljev.«

Zala Zagoršek, 6. b

ŠOLA PRIHODNJEGA TISOČLETJA

Pouk bi se bil že moral začeti. Sedela sem pred računalnikom in čakala sošolce, ki bi se morali pojaviti na ekranu. Nobenega ni bilo. Morda se jim je pokvaril računalnik, nehala delovati kamera ali pa so preprosto pozabili na pouk. Čudno, tudi učiteljice ni bilo. Čez nekaj minut so se začeli zbirati sošolci. Naenkrat je počilo in moj računalnik je zagorel. Vklpila sem drugega in

začela slediti pouku. Pri uri tehnike poslušanja sem zaspala. Ko sem se zbudila, sem ugotovila, da sem pol pouka prespala. S tem se nisem preveč obremenjevala, saj so bili na spletu posnetki pouka. Posloвила sem se od sošolcev in začela igrati igrice.

Zdaj vem, da so to bile samo sanje. Kdo ve, morda pa bo šola nekoč res takšna.

Valentina Jakopiček, 7. a

IZ ŠOLE V ŽIVLJENJE

Iz šole v življenje
nas pot popelje.

Za prijatelje skrbimo,
saj jih težko dobimo.

V življenju se vse preprosto zdi
in ljudem se vedno nekam mudi.

Samo enkrat živimo,
zato se svojemu življenju prepustimo.

Maja Cenc, 7. a

Ajda Strajnar, 7. a

ŠOLA PRAZNUJE

Naša šola letos praznuje
okroglih šestdeset let.
Čisto nič se ne huduje,
ker ve, da še ni za odmet.

Njej v čast smo letos praznovali,
vsi, da veselo bi bilo.
Razstav in prireditvev smo se udeleževali
ter se veselili skupaj z njo.

Sedaj je slavje mimo,
mi se učimo spet.
A čez deset let se znova dobimo,
da proslavimo sedemdeset.

Valeska Rimele, 7. a

IZ ŠOLE V ŽIVLJENJE ALI IZ ŽIVLJENJA V ŠOLO

Nekega dne sem odšla v šolo. Prvič. Bilo me je strah mojega prvega šolskega dne. Šola je predstavljala začetek nečesa resnega, odraslega in preizkušajočega. Na vratih je pisalo 1. a, znala sem prebrati. Vstopila sem v velik razred in zagledala kopico malih ljudi. Zdaj se mi zdijo malčki v primerjavi z menoj, pravi škratki, a takrat so se mi zdeli nekateri pravi velikani. Učiteljica me je posadila v tretjo klopo. Starši so bili na doseg očii. Izkazalo se je, da ni tako zelo drugače kot v vrtcu. Veliko smo se igrali zunaj. Imela sem dosti prijateljic, s katerimi smo ustanovile nekakšno društvo za pomoč živalim. Že od nekdaj imam živali zelo rada.

Šolsko igrišče je bilo velika betonska ploščad, ograjena z ograjo. Zelo neprijazno okolje za naključne živalske obiskovalce. A otroci smo dan za dnem iskali pajke, hrošče in deževnike, ki so zašli na ploščad in jih prenašali na zelenico. Ampak tega dela so se po nekaj dneh naveličali prav vsi razen mene in moje prijateljice Ateje. Jeseni je čebelam zmanjkalo moči in so popadale na tla, ker je bilo zanje prehladno. Medve sva jih čisto narahlo držali v rokah, dokler se niso dovolj ogrele, da so odletele do panja. Starši so se včasih jezili na naju, ker sva domov prinašali pajke s premalo nožicami in metulje, prešibke, da bi leteli. Nekoč smo na betonu

našli mrtvega ptička, kosa. Ob robu ploščadi sva ga s prijateljico pokopali v jamico, ki sva jo z rokami in paličko skopali v zemljo. Nikoli nisem razumela ljudi, ki so se bali živali, predvsem žuželk. Še manj razumem, zakaj bi jih kdo namenoma ubil. Včasih so jih namreč pohodili kot ničvredne organizme, kar me je zelo žalostilo. In če so se zaradi najine skrbi večkrat norčevali, so se ob pozivu, naj prenehajo z ubijanjem, norčevali še bolj. Zdaj, ko sem starejša, se o živalih učim tudi pri pouku. Pouk naravoslovja dopolnjuje mojo željo po njihovem natančnejšem spoznavanju. Društvo za pomoč živalim več ne obstaja, pomoč živalim pa je še zmeraj na voljo.

Ana Šujica, 7. a

ŠOLA PRIHODNJEGA TISOČLETJA

V šoli prihodnjega tisočletja
zvezke nadomestili bodo računalniki,
v njej dovoljeni bodo mobilni predvajalniki.

Za zajtrk imeli bodo hrustljave palačinke,
za pitje pa kokakolo iz pločevinke.

Za kosilo imeli bodo pico,
za sladico pa domačo potico.

Doroteja Vrbovšek, 7. a

Pouk začel se bo ob desetih,
vsak drug teden pa popoldan ob petih.

Imeli bi status za lenuhe,
ki zahteval bi dvakrat več je muke.

Na strehi bili bi bazeni in nogometno igrišče,
spodaj pa telovadnica in gimnastično vadbišče.

Učenci imeli bi vpadljive rdeče uniforme,
učitelji pa srebrne in navadne forme.

Takšna bo šola prihodnjega tisočletja,
kjer ne bo zdravih stvari in varnega zavetja.

Doroteja Vrbovšek, 7. a

NAŠA ŠOLA PRAZNUJE

Letos je tako rekoč leto naše šole, saj praznuje že 60-letnico delovanja. Zaradi tega so se v decembru zvrstile mnoge prireditve, na katerih so nastopali učenci in bivši učenci naše šole. Nekateri so bolj, nekateri pa manj uspešni.

Med temi 60 leti je bil zgrajen novi del. Učitelji so in še danes svoje delo opravljajo odlično. Prireditve so se od začetka šolskega leta pa do konca decembra vrstile vsako sredo in bile so odlične ter zelo zanimivo

izvedene. Tudi vodstvo šole je odlično. Na decembrskih prireditvah je najbolj izstopal praznični bazar, na katerem je bilo razstavljeno veliko del naših učencev in učiteljev. December se je tako ali drugače iztekel v zelo prazničnem vzdušju. Že v začetku svojih prvih šolskih dni sem dobila ter spoznala prave prijatelje, zato se mi vedno bolj dozdeva, da vsi dobimo najboljše prijatelje prav v šoli. Ti otroci so mi vedno priskočili na pomoč, me nasmejali, potolažili in mi znali zelo dobro svetovati - saj jih tako učijo naši zelo dobri učitelji. Čeprav so učitelji zelo strogi, jih vseeno občudujem in se rada pozabavam med njihovimi urami. Učitelji so bili posebej potrpežljivi v predprazničnih dneh, ko so nam popustile zavore. Vendar se moramo brzdati, saj so tudi učitelji ljudje tako kot mi. Kakor koli, sedaj moramo ponovno prijeti za šolske knjige in se začeti učiti, čeprav bi vsi vse najraje pustili in se vse dni v letu le zabavali.

Tako kot nekateri bivši sošolci tudi jaz menim, da si šola zasluži vsaj še 10-krat toliko let.

Žanet Vrbovšek, 7. a

Sebastjan Jemec, 7. b

Gaja Špes, 7. a

VSE NAJBOLJŠE, ŠOLA

Šola danes praznik svoj praznuje,
svoja leta kar hitro dopolnjuje.

Dopolnila že šestdeset je častitljivih let,
se z novimi obrazi pomlajuje spet in spet.

Njej v čast smo proslavo priredili,
pisali smo pesmi, prozo, peli, na inštrumente smo
igrali.

Vsi učenci, učitelji smo močno se potrudili,
da njen praznik bi kar najlepše praznovali.

Miha, Nika, Zala napovedovali so profesionalno,
vsak nastopajoči svojo točko izvedel je sijajno.

Na koncu smo še torto pripeljali in
z veseljem šoli v čast se z njo posladkali.

Naj šola dolga leta ponosno tukaj še stoji,
učence nove vsako leto sprejme v šolske naj klopi.

Žan Miha Šulek, 7. a

TAKŠNO ŠOLO SI ŽELIM

v kakršni sedaj živim
in v kateri mnogo petic dobim.

Takšno šolo si želim,
v kateri bi se učitelji učili
in bi učenci jo vodili.

Takšno šolo si želim,
v kateri ne bi bilo ukorov
in ne bi poznali sporov.

Takšno šolo si želim,
kjer bi bilo več prostih dni
in dnevi prijateljsko obarvani.

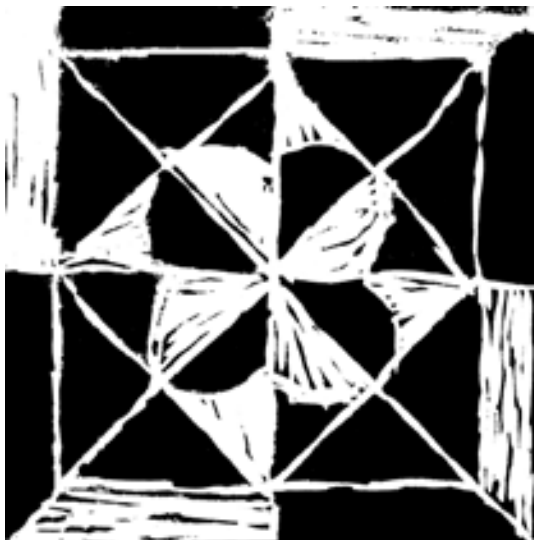
Takšno šolo si želim,
v kateri bi se odmori ocenjevali
in bi med poukom celo lahko spali.

Takšno šolo si želim,
kjer bi bili vsi prijatelji
in bi bili dobre volje delitelji.

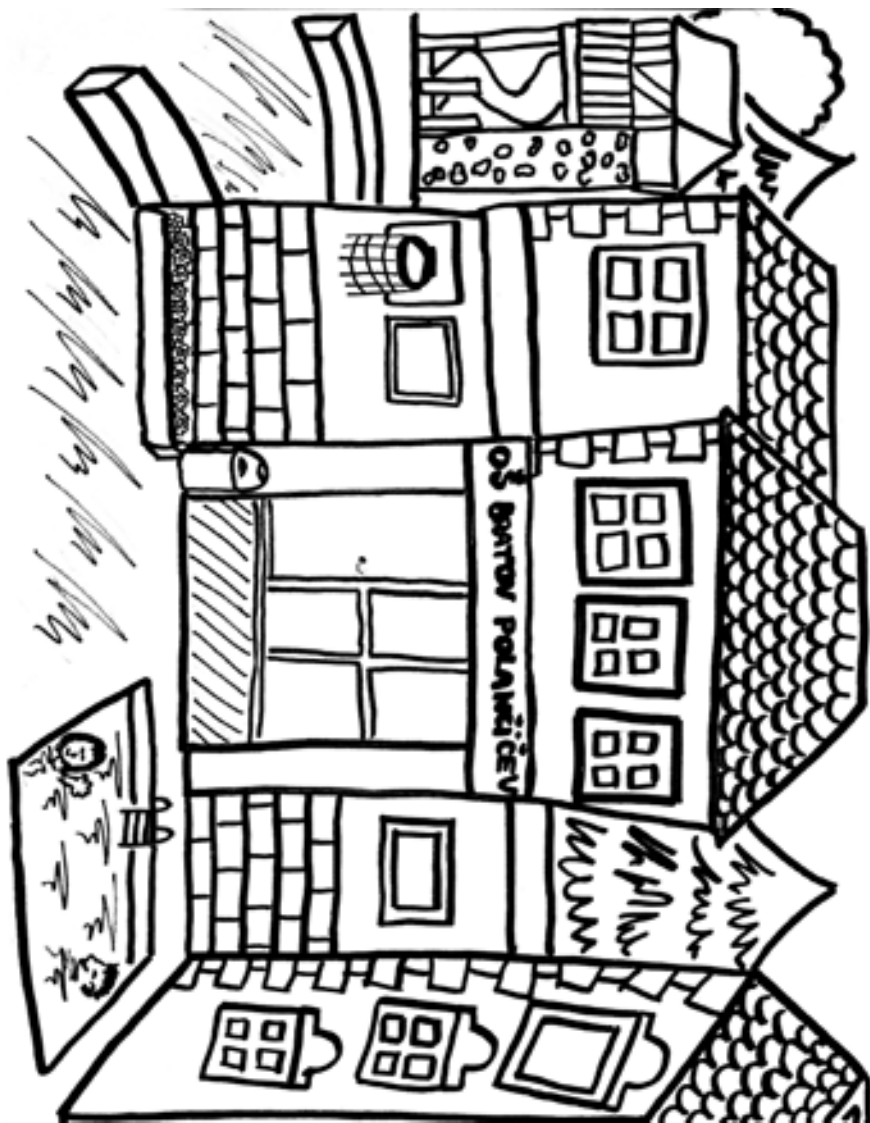
Takšno šolo si želim,
v kateri bi vsi vse znali
in bi vsak rojstni dan praznovali.

Takšno šolo si želim,
kjer bi novo telovadnico zgradili
in v kateri bi bil koš, da bi lahko »zabili«.

Takšno šolo si želim,
kjer rišem, pišem, se računati učim ...
Ej, takšno šolo si želim -
v kakršni sedaj živim ...

Tjaša Fošner, 7. b

Maja Žumer, 7. b

Zmago Švajncer Vrečko, 7. a

KO PRIDEM V ŠOLO

Vedno sem vesel, ko pridem v šolo.

Ko pridem v šolo, mislim na sošolce, kako se bomo lahko čez nekaj časa videli in skupaj preživeli skoraj ves dan.

Ko pridem v šolo, sem zadovoljen, ker je v njej lepo toplo in se lahko pogrejem ob radiatorju.

Ko pridem v šolo, rad sedem na klopcu in razmišljam, kako dobro se bomo imeli pri pouku.

Vedno, **ko pridem v šolo**, vidim nasmejane obraze, ki se med seboj pogovarjajo in govorijo, kaj so prejšnji dan počeli po učnih urah.

Zjutraj, ko se zbudim, vem, da bodo učitelji ta dan spraševali ali pa bomo imeli celo test, vendar sem srečen, ker bom videl svoje prijatelje.

Ko pridem do zadnje ceste pred šolo, me je ni strah prečkati, ker vem, da je okolica zraven šole varna in se v njej počutim lepo.

Popoldan, **ko pridem iz šole**, sem žalosten, ker se moram posloviti od svojih prijateljev, po svoje pa sem tudi vesel, ker vem, da jih bom naslednji dan lahko spet videl.

Kim Caf, 7. b

TAKŠNO ŠOLO SI ŽELIM

Takšno šolo si želim, da bi vsi z veseljem vanjo hodili.

Takšno šolo si želim, da bi se v njej mnogo naučili.

Takšno šolo si želim, da mediji o njej ne bi lagali,
temveč le resnico zapisali.

Takšno šolo si želim, kjer ne bi bilo spraševanja,
domačih nalog in drugih neprijetnih nadlog.

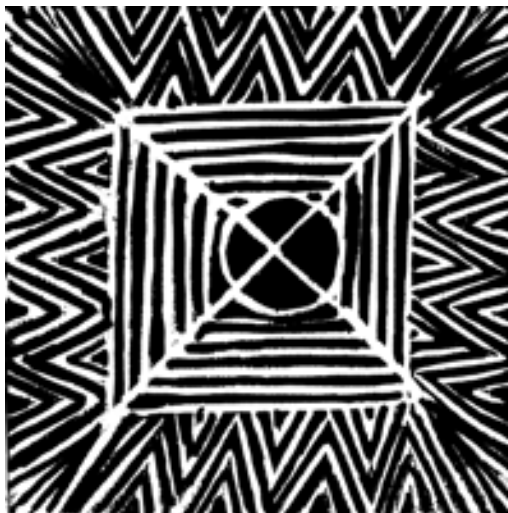
Takšno šolo si verjetno želimo vsi, a kaj,

ko brez spraševanja ni dosti znanja,

brez domačih nalog pa ni nobenih nadlog.

V šoli se bomo še mnogo naučili,

Kim in še marsikateri bomo vanjo z veseljem hodili.

Nina Napast, 7. b

Katarina Domjan, 7. b

SPOMINI

Ko zvečer v posteljo se uležem,
s spomini iz otroštva se povežem.
Takrat brezskrbno smo se igrali
in tudi kakšno trto obrali.
Kje zdaj ste Piki, Zora in Irena,
saj pozabila ostala sem imena.
Takrat na vasi smo noreli
in skupaj kakšno zapeli.
Saj še vedno stoji tista vas,
a vedno bolj blede spomin na tisti čas.

Nina Napast, 7. b

JANOV DNEVNIK

Sobota, 12. 1. 2008, ob 18.54

Danes je še en sobotni dan. In bil sem v šoli. Danes. V soboto. Kdo si je pa to izmislil? Naša šola je imela obletnico. Verjetno vas zanima katero. No, naj povem, da se mi še sanja ne. 60? 80? 100? Pa saj ni važno. Čez deset let bo spet neka obletnica, učenci bodo spet morali sedeti v šoli in gledati tisto prireditev, čeprav se nikomur niti sanjalo ne bo, katera obletnica je in zakaj sploh morajo sedeti tam. Mislim, da je morala še

ravnateljica na proslavi, ko je imela govor, pogledati na listek, preden je povedala.

Zdaj pa še nekaj o proslavi. Po mojem mnenju je bilo še kar sprejemljivo ... No, vsaj dolgočasili se nismo. In milijon ljudi je imelo govor - toda niti eden ni pravilno navedel imena naše šole. Vsi so pa vedeli, da je naša šola najboljša v mestu - če ne celo v Sloveniji ... Heh, samo nakladanje, če mene vprašate. Potem so še peli. No, saj nič ne rečem. Trudili so se ... Ampak peli so same ljudske pesmi. Kaj je kakšen pop ali rock prepovedan? No, zdaj pa še dobra stran vsega tega. Po prireditvi v šoli sem šel z Mojco na pijačo in torto. In še darilo mi je kupila. Medvedka, ki drži srce v rokah. Zakaj so punce tako otročje? Koga pa pri 14 letih še zanimajo medvedki? Res ne razume, da nas zanima nekaj čisto drugega? No, seveda sem se pretvarjal, da mi je medvedek zelo všeč, in si ga takoj dal na ključke. Obupno!

Zdaj sem doma. Gledam skozi okno in razmišljam. Zunaj je čista tema in dežuje. Kako lahko sredi zime, januarja, dežuje? Snežiti bi moralo. Pa saj smo sami krivi. Kaj smo naredili s svetom? Čez 50 let na Zemlji ne bo več žive duše.

Aja, in še december. Celo leto se veselimo tega meseca. Nato končno napoči božič. Takrat zapravimo ves denar, ki smo ga vse leto praskali skupaj. In zakaj ga porabimo? Za bedarije. Potem smo en teden veseli in vse je super. Pa potem? Potem vidimo, da smo kupe denarja vrgli stran. Nato cel mesec samo nergamo samo zaradi tega denarja, ki bi ga lahko porabili veliko bolje. In kaj se zgodi

naslednje leto? Nič. Vse ostane enako. Nič nas ne izuči. Imam še eno vprašanje, ki (vsaj mislim) ga ne bom nikoli razrešil. In to je: Zakaj sploh živimo? Zakaj? Rodimo se, smo 6 let srečni in se sploh ne zavedamo, v kakšen krut svet smo se rodili. Nato gremo v šolo. Tam prebijemo tretjino svojega življenja in potem se še doma učimo pozno v noč. To traja včasih tudi več kot 20 let - odvisno od naših ciljev. Potem si ustvarimo družino in se prebijamo v naslednji dan. Nakar se upokojimo in čakamo na smrt. No, ima kdor koli odgovor na to večno vprašanje??? Saj se mi je zdelo, da ne.

Mislil, da sem napisal vse, kar sem hotel, če se česa spomnim, pa napišem jutri - ali vsaj ob naslednji obletnici šole - ali pa česa drugega.

Urška Türk, 7. b

Aljaž Arih, 7. a

Nej Lešnik, 8. a

DECEMBRA SE NAM IZPOLNI PRENEKATERA ŽELJA

Želje. Na vsem svetu ni človeka, ki ne bi želel česa spremeniti, in človeka, ki ne bi imel vsaj ene želje. Majhne, ki bi mule nekoliko popestrila življenje, velike, ki bi življenje spremenila v pravljico, ali kakršne koli druge želje. A na žalost se večje želje izpolnijo tako redko, kot se na zvezdnem nebu pokaže svetlobni utrinek. In prav december je mesec, ko se izpolni marsikatera želja, ki je povzročitelj veselih nasmehov prazničnega vzdušja, ki se ga naleze skoraj vsak ... Verjamem, da se je decembra marsikomu izpolnila želja, na katero je moral čakati vse leto, ki se je zdelo neskončno dolgo, a zato je bilo veselje, ko je dobil, kar si je želel, še toliko večje. Nekateri ljudje gledajo na božič kot na dan, ko bodo končno dobili darila. Nekateri ljudje pa gledajo na božič kot na dan, ki ga bodo preživeli v krogu družine. Takšni ljudje imajo komaj kakšno željo in si za božič ne želijo nič drugega kot topel objem ali prijazne besede.

Tudi vsem zaposlenim v naši šoli in ravnatelju se je izpolnila želja, vredna zavidanja. Ta želja pa ni bila majhna. Ne, ta želja je bila, da bi se šola ohranila, da bi bili vsi v njej uspešni in da bi nas sodili po dobrih dejanjih, ki seveda vplivajo na sam uspeh šole. Kajti naša šola je letos praznovala svojo okroglo šestdeseto

obletnico in verjamem, da je ni osebe, ki se ne bi čudila spričo dejstva, da lahko šola uspeva tako dolgo. Še več. Menim, da je naša šola celo ena izmed najboljših šol v Mariboru. Zato verjamem, da je oseb, ki imajo slabo mnenje o njej, izjemno malo. Upam, da bo naša šola dočakala še mnogo lepih trenutkov in še več zavidljivih let.

Iris Godec, 8. b

VSE NAJBOLJŠE, ŠOLA

Naša šola rojstni dan slavi,
zato veseli smo spet mi.
Postarala se je,
a še zmeraj naša je.

Veliko novega nas je naučila,
zato bi se ji rada zahvalila.
Tudi ko nas več ne bo,
spomin na našo šolo ostal bo.

Vse najboljše ti želimo
in se s tabo, draga šola,
že naslednjega rojstnega dne
veselimo.

Urška Jenčič, 7. a

Teo Tomazič, 9. a

NAŠA ŠOLA PRAZNUJE IN MI Z NJO!

Počitnice so. Lep zimski dan. Zunaj padajo snežne kepe, jaz sedim na stolu ob računalniku, a ga ne vklopim. Misli mi odletijo drugam. Razmišljam, da moja oziroma naša šola letos praznuje svojo šestdeseto obletnico. Pred mnogimi leti so delavci postavili temelje šole in se še niti niso zavedali, da bo tako uspešna šola, kot je danes, in da bo v njej veliko generacij gradilo temelje svojega znanja.

Tudi sam sem eden tistih, ki skupaj s svojimi sošolci zdaj, po osmih letih osnovnega šolanja, zaključujem druženje z njo. S temelji znanja, ki nam jih je dala, odhajamo naprej.

Stari ljudje govorijo, da so šole bile včasih strahospoštovane, da so tam otroke karali in fizično kaznovali. A kako je to mogoče, ko pomislim o vsej tej toplini za šolskimi zidovi naše šole, ki nam jih ljudje, ki v njej delajo, dajejo. Naši učitelji so predvsem naši prijatelji, ki so nas s toplo roko sprejeli in nas spremljali pri vseh naših otroških nagajivostih, nevednostih in radovednostih. Kako je sploh mogoče, da bi se kdo šole bal, ko pa je to naš drugi dom. Zato ti, šola naša, čestitamo v imenu vseh, ki so te že in te še obiskujemo, ter v imenu bodočih generacij, ki te še bodo obiskovale. Zahvaljujem se ti, da si nam dala to, kar vsi potrebujemo; torej temelje znanja za prihodnost.

Lep zimski dan se spremeni v večer, vklopim računalnik in svoja razmišljanja zapišem v spomin, ko moja šola praznuje svoj šestdeseti rojstni dan.

Blaž Miksić, 9. a

NA ZAČETKU SE MI JE ZDELO VSE ENA ŠALA

Šola mi je veliko dala,
dala mi je vse, kar je znala.
Na začetku se mi je zdelo vse ena šala,
a vem, da v resnici šola zmaga.

Res je, da eni učenja ne marajo,
ne zavedajo se, da sami sebe varajo.
Na začetku mislijo, da zmagajo,
a na koncu po prazni cesti razgrajajo.

Moram priznati, da sem tudi jaz tako mislil,
učiteljici si različne laži izmislil.
Učiteljico je malo skrbelo,
da moje življenje v prihodnosti ne bi trpelo.

Ugotovil sem, da nisem na pravi poti,
da veliko stvari me moti.
Šole nisem obesil na klin,
ne zgodi se več, da pri knjigi zaspim.

Res je, šola nam lahko veliko podari,
iz nas dobrega človeka naredi.
Ampak vse je odvisno od nas,
moramo vedeti, da šola ni za okras.

Laura Dajčman, 7. a

Urban Dajčman, 9. a

NAŠA ŠOLA PRAZNUJE: ŠOLA MI JE VELIKO DALA

Pozdravljeni. Sem učenec devetega razreda Osnovne šole bratov Polančičev in ker naša šola praznuje 60. obletnico od ustanovitve, sem se odločil, da ji tudi sam, preden odidem, napišem nekaj spodbudnih besed.

Še dobro se spominjam svojega prvega šolskega dne. Z mamo sva prišla v šolo in po pravici povedano me je bilo kar precej strah, a kaj kmalu sem ugotovil, da se mi ni treba ničesar bati, saj sem hitro spoznal veliko prijateljev, pa tudi učitelji so bili zelo prijazni. Šele kasneje sem ugotovil, da je naša šola med najboljšimi v Mariboru in zato sem bil še toliko bolj ponosen. Naša šola mi je skozi vsa ta leta dajala znanje, radost in meni najpomembnejše, prijatelje, pa še bi lahko našteval. Najraje se spominjam svojega prvega srečanja s svojim zelo dobrim prijateljem Blažem. To je bilo v prvem razredu in oba sva bila še malo sramežljiva in prestrašena, a kmalu sva postala nerazdružljiva in upam, da se bo to prijateljstvo obdržalo tudi naprej. Zame je naša šola najboljša šola na svetu in le s težkim srcem jo bom zapustil. Z veseljem se bom spominjal vseh veselih trenutkov, ki sem jih tu preživel, učiteljev in seveda sošolcev. Šola mi je dala tudi veliko pomembnih lekcij za življenje in o njem in te bom s pridom uporabljal skozi vse življenje. Seveda pa ni nobene prave šole

brez dobrih učiteljev in teh pri nas ne manjka. Tudi njih se bom z veseljem spominjal, čeprav smo se kdaj tudi sporekli, ko nisem storil naročenega.

V naši šoli sem se naučil veliko koristnih reči in kljub temu da bom nekatere zagotovo pozabil, mi bo moja šola za vedno ostala v lepem spominu. V zameno za vse to pa lahko jaz šoli napišem samo ta spis in se ji še enkrat iskreno zahvalim za vse, kar mi je dala. HVALA!

Urška Kmetič, 9. a

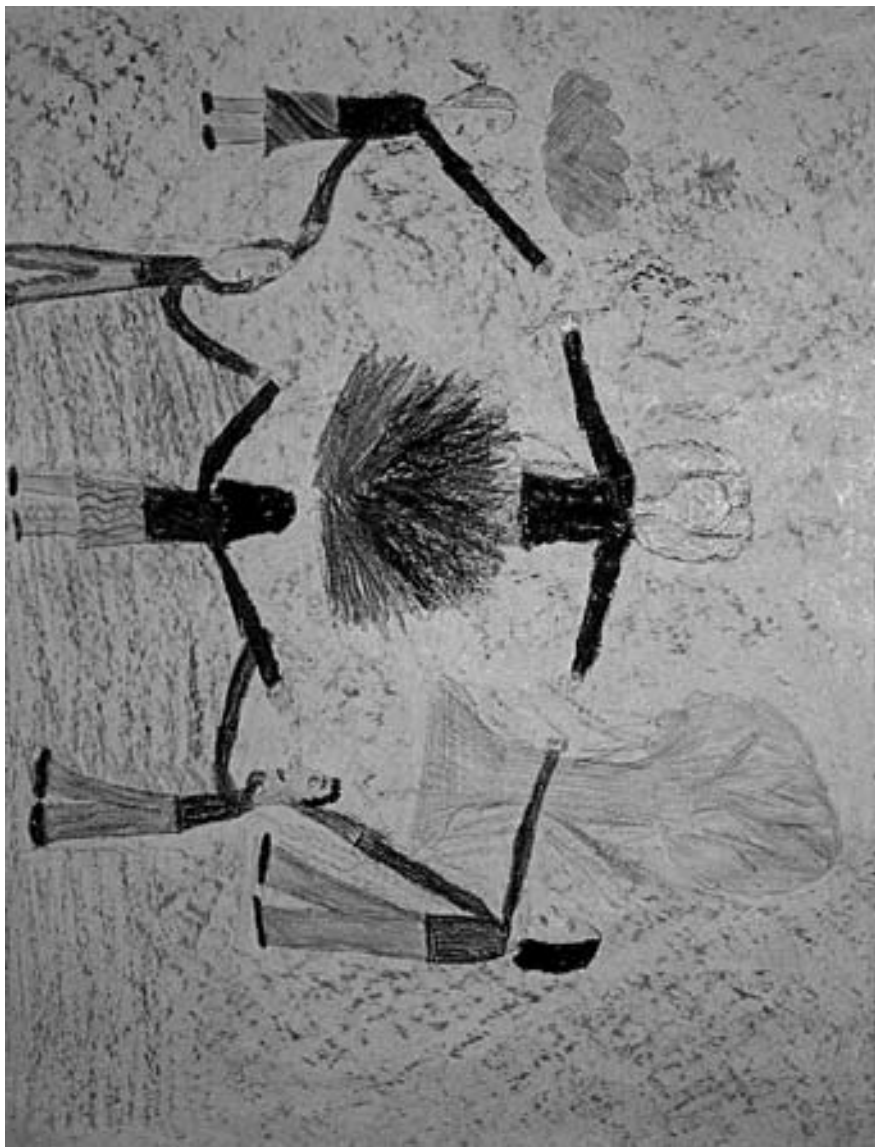
ŠOLA MI JE VELIKO DALA

Marsikateri mladostnik, ki ga poznam, bi na vprašanje: Ali komaj čakaš, da greš v šolo? odgovoril: Niti slučajno. Šola je »bedna«. Pri meni pa ni tako. Kadar koli mi kdo omeni šolo, me spreleti tisti prijeten občutek, ki ga začutiš, ko se imaš lepo.

Naša šola ni popolna, a se vseeno vsako šolsko uro zabavamo. Včasih se sprašujem, kako je mogoče, da se imamo tako lepo, če smo pa vendar v šoli. Šola samo kot šola ni skoraj nikomur všeč. Všeč pa so nam prijatelji, zabava in smeh. V šoli spoznamo prijatelje, ki nam omogočijo, da se smejimo in zabavamo. Ko pomislim na šolo, se spomnim vseh zabavnih in smešnih trenutkov, pa tudi tistih trenutkov, ki mi niso najbolj pri srcu. Vendar te trenutke odmislim. Na vse stvari je potrebno gledati z dobre, svetle strani.

Ne želim pozabiti slabih trenutkov, ker so del mojega življenja. Veliko rajši pa se spominjam dobrih stvari. Šola mi je dala veliko lepih, zabavnih in nepozabnih spominov. S sošolci sem skupaj že skoraj 4 leta. Zelo smo se navezali drug na drugega, zato nam bo težko, ko bo konec tega šolskega leta. Skupaj smo preživeli veliko. Uspeli smo spraviti učiteljico matematike v smeh, učiteljico fizike smo prepričali, da se ne »repenči« preveč na nas, naučili pa smo se tudi kakšnega učitelja razjeziti. V šoli smo se naučili razporediti prosti čas tako, da nam ga ostane čim več, naučili pa smo se tudi, da moramo v vsaki slabi strani poiskati tudi dobro. Čeprav je šola obvezna, je nekateri ne obiskujejo redno. Moje mnenje o njih je, da ne vedo, kaj zamujajo. Kajti zraven napornih domačih nalog, učenja in spoznavanja novih prijateljev se naučimo še veliko več. Naučimo se živeti, razmišljati in spoznavati, kaj sploh želimo doseči v svojem življenju. Si želimo postati zdravnik, odvetnik ali pa želimo nekaj več, nekaj posebnega, nekaj edinstvenega.

Mislím, da lahko šola vsakemu posamezniku pomaga pri spoznavanju stvari in življenja samega. V šoli se naučimo, kako preživeti vsak dan in kako bi ga lažje in boljše izkoristili. Uči nas tudi v svojem življenju čim več doseči, kako se zabavati in če smo malce bolj pridni tudi, kako se največ naučimo.

Urška Bračič, 7. b

Kristijan Skok, 9. a

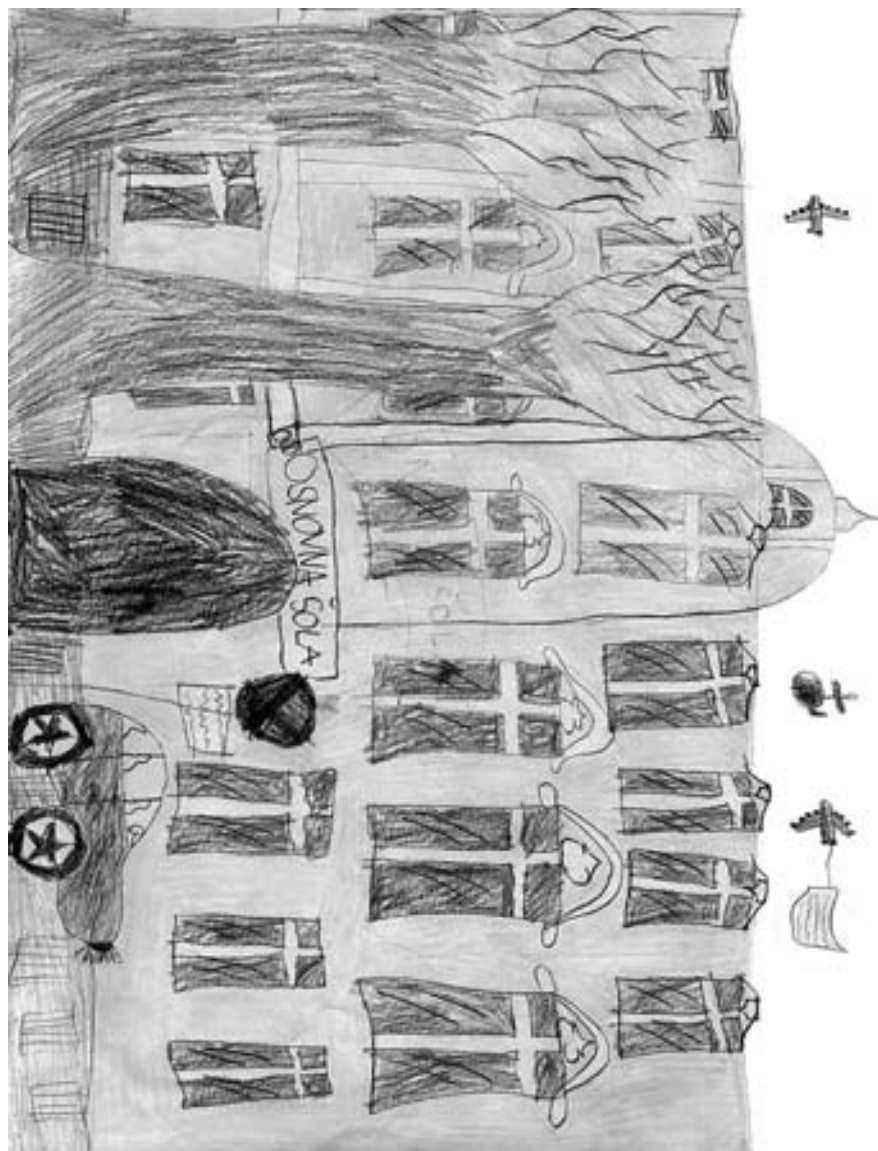
IZ ŠOLE V ŽIVLJENJE

Na koncu šolskega leta bo moja generacija končala osnovno šolanje in šla naprej v življenje. Spet v šolo in vmes bo teklo življenje kakor doslej. Spomini mi povedo, da v začetku nisem rad hodil v šolo. Ob njih se nasmehnem. Spremenil sem se. Sedaj rad hodim v šolo. Navadil sem se, ne sprejemam je kot nujnost, ampak kot potrebo. Učenje je postalo vodilo mojega življenja.

Šola se od takrat, ko sem prvič stopil vanjo, na zunaj ni spremenila. Toda šola so ljudje. Zato se vsak dan spreminja, tudi ta trenutek se oblikuje in raste. Tudi šola ima notranjo rast.

Okna, vrata, stopnišča, razredi v naši šoli imajo lastnosti ljudi, ki delajo tukaj. V resnici ne predstavljajo omejitev, ampak pomenijo mnoge še neznane dimenzije. Ko odpreš vrata, odpreš dostop do znanja, podatkov, skrivnosti. Ko gledaš skozi okna, vidiš nebo, oddaljene hribe, obzorje. Stopnišča pomenijo trud na poti, uspehe, neuspehe. Razredi pomenijo prijatelje, skupne naloge, pogovore.

Okna v naši šoli so meni in mojim sošolcem vedno omogočala pogled iz šole v svet. Tja sem pogledal, ko

Rosvita Pliberšek, 4. a

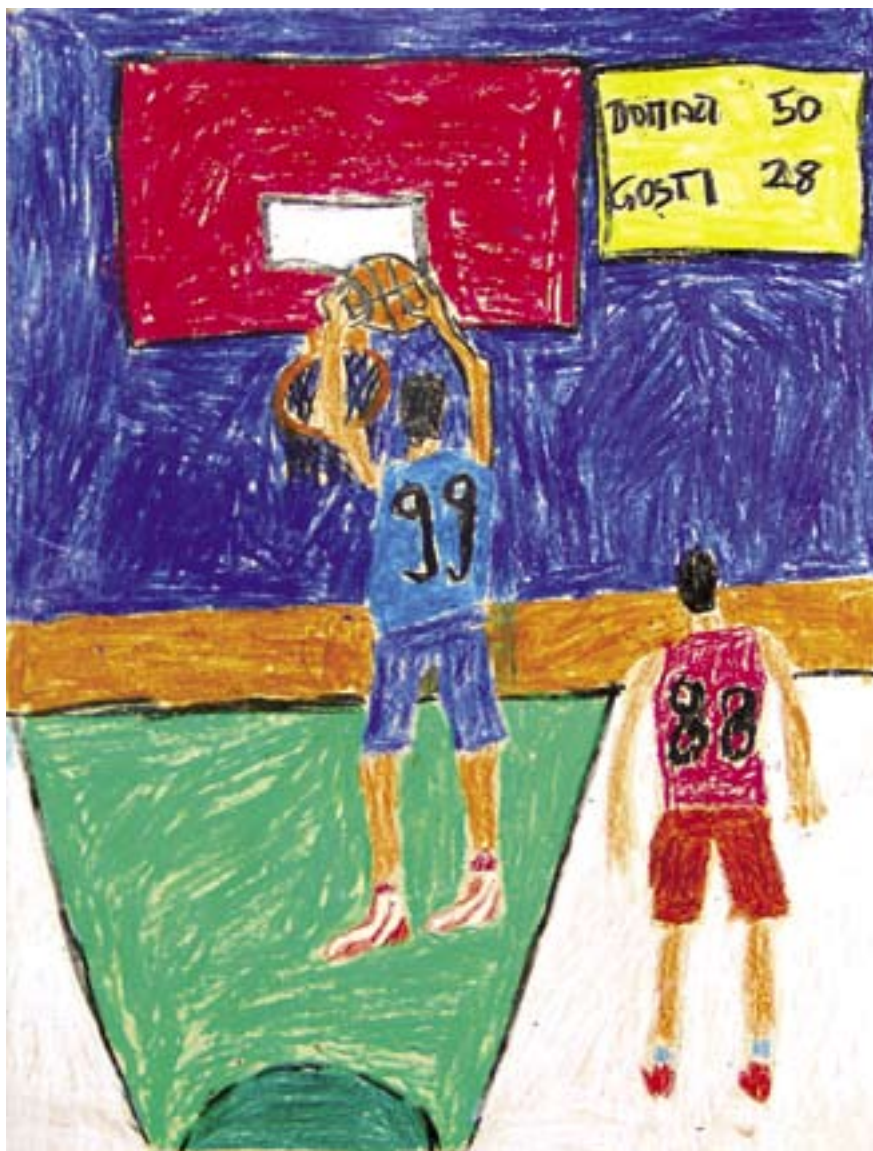
sem iskal navdih, ko sem potreboval sprostitvev. Za temi okni sem se počutil tudi varnega, ko je bil zunaj veter, naliv ali tema.

Vrata imajo še sedaj zame poseben pomen. Skoznje hodim vsak dan, drugačen, večji, z več znanja, srečen, nesrečen, jezen, užaljen. Na koncu šolskega leta se bodo zame in za mojo generacijo zaprla. Skoznje bomo stopali v drugih vlogah.

Mnogi učitelji so mi za temi okni in vrati, v šolskih prostorih, pokazali nov pogled na stvari in življenje, mi oblikovali nove pristope in odprli vstop v nova znanja in vedenja. Odstirali so mi tančice skrivnosti in delili življenjske modrosti.

Naučil sem se mnogo koristnih in potrebnih znanj in veščin. Razvil sem svoje sposobnosti. S ponosom ugotavljam, da sem se ob vsem zapovedanem znanju naučil še drugih pomembnih stvari. Sposoben sem komunicirati z drugimi, z odraslimi, s starejšimi, z ljudmi z drugačnimi nazori. Naučil sem se etike, spoštovanja in srčnosti. Tega ni bilo v učbenikih, ta nauk je tekel nepretrgano med učnimi urami ali med odmori, kot živa voda, iz življenja v življenje. Srca so bila odprta. Mnogo smo si dali.

Mojo generacijo je zaznamoval vstop v Evropsko unijo. Skupaj smo se zavedli, učitelji in učenci, da se

Žan Miha Šulek, 7. a

moramo drugače pripravljati za življenje, kot so se naši predhodniki ali starši. Pomembno se je izobraževati, vedeti več, biti sposobnejši, spretnejši, bolj inovativen. Le z učenjem bomo bolj usposobljeni in uspešnejši pri svojem nadaljnjem iskanju življenjske poti.

V šoli sem pridobil dobro osnovo za naprej, zato se na tem križpotju odločam lahkega srca. Šolanje bom nadaljeval na I. gimnaziji. Od tam bom šel dalje, kamor me bo gnalo hrepenenje, ki mu bom pustil prosto pot. Lahko da bom padal na svoji poti, delal napake. Toda verjamem, da bom z vsakim trenutkom boljši, sposobnejši, ker sem pripravljen in se želim učiti.

Osnovna šola je bila preboj. Leta prihodnosti obetavno žarijo in bučijo pred mano.

Naj končam z besedami Jonatana Livingstona Galeba:

»Koliko več bomo sedaj imeli od življenja! Namesto da bi puščobno letali k ribiškim ladjam in nazaj, imamo zdaj za kaj živeti. Lahko se vzdignemo iz nevednosti, lahko spoznamo, da smo rojeni za izvrstnost in bistrournost in spretnost. Svobodni smo lahko, lahko se učimo letati!«

Tim Horvat, 9. b

SNEG

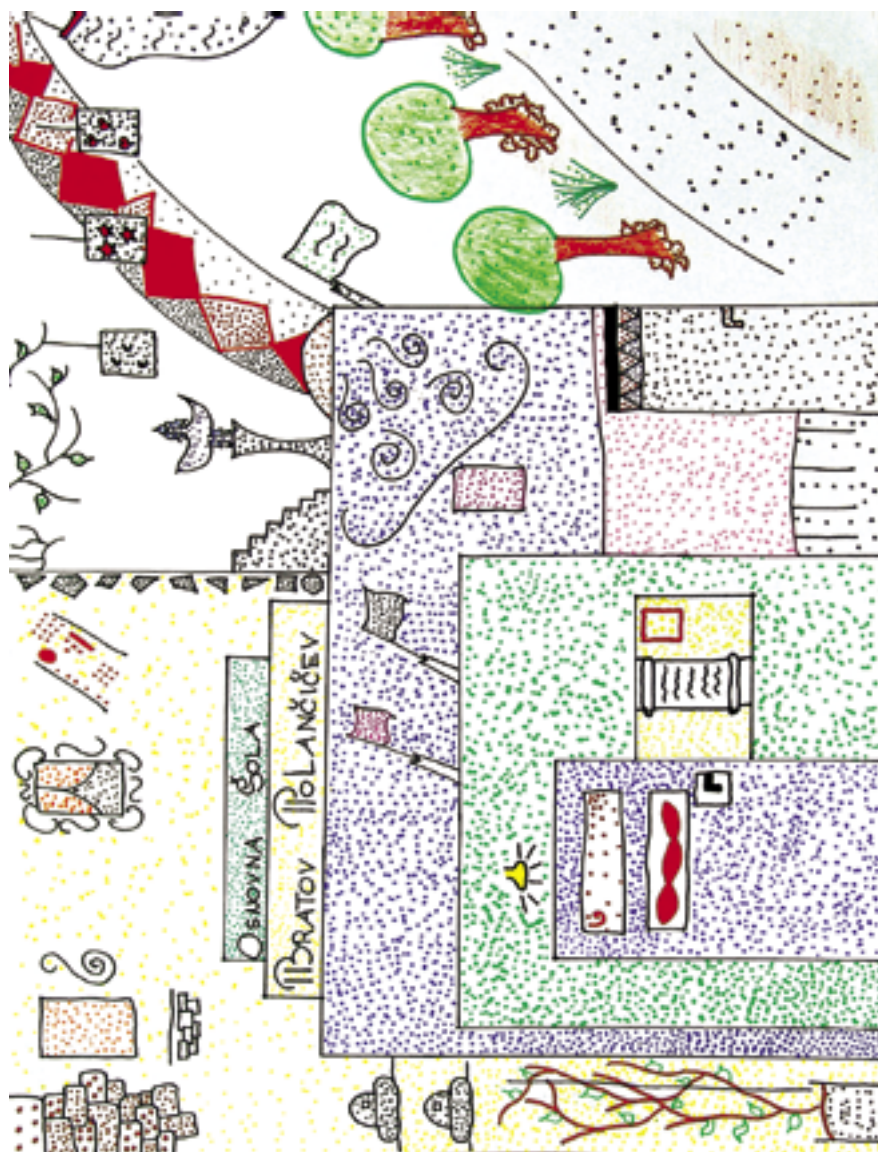
Ko nas v kaminu ogenj celo zimo **greje**, pada sneg;
ko se kotalimo dol po hribu in se mama **smeje**, pada sneg.
Ko ustvarjamo snežake in snežene hiške;
al' ko drsamo in smučamo vse **hitreje**, pada sneg.
Kadar po gorah hodimo, si šale govorimo,
se od radosti in veselja **smejimo** vse **močneje**, pada sneg.
Poglej! Iskaje po mestu hodimo in govorimo,
ko srečamo prijatelje, veselimo vedno se **glasneje**,
pada sneg.
In na koncu, ko smo zbrani vsi za mizo pri večerji,
nazdravimo in pojemo, skozi okno pogledam **kasneje**,
pada sneg.

Manca Raušl, 9. b

ŠOLA MI JE VELIKO DALA

Zelo dobro se spomnim 1. septembra pred skoraj osmimi leti. Bil je moj prvi šolski dan. Velik napis na vhodu šole, prijazen vratar, tablica na vratih 1. b ...
Toliko novih in nepoznanih obrazov. Vsi malce prestrašeni in vsi zelo ponosni. Učiteljica nas je lepo pozdravila in nam razdelila prepoznavne rumene rutke za okrog vratu.

Urška Türk, 7. b

Začelo se je šolsko leto. Veliko igre, zabave, smeha, spoznavanja, novih prijateljstev in navsezadnje tudi učenje. Vsi ti čudoviti in manj prijetni trenutki iz igralnice, učilnice, šolskega igrišča, parka. Igre z žogo, hranjenje živali, kepanje. Prva zaljubljenost. Trapasta in preprosta.

Vsak dan sem tekla k starejšemu bratu v veliko avlo naše šole in njegovim sošolkam risala risbice. Skrivala sem se za prevelikimi devetošolci, ki sem se jih takrat zelo bala.

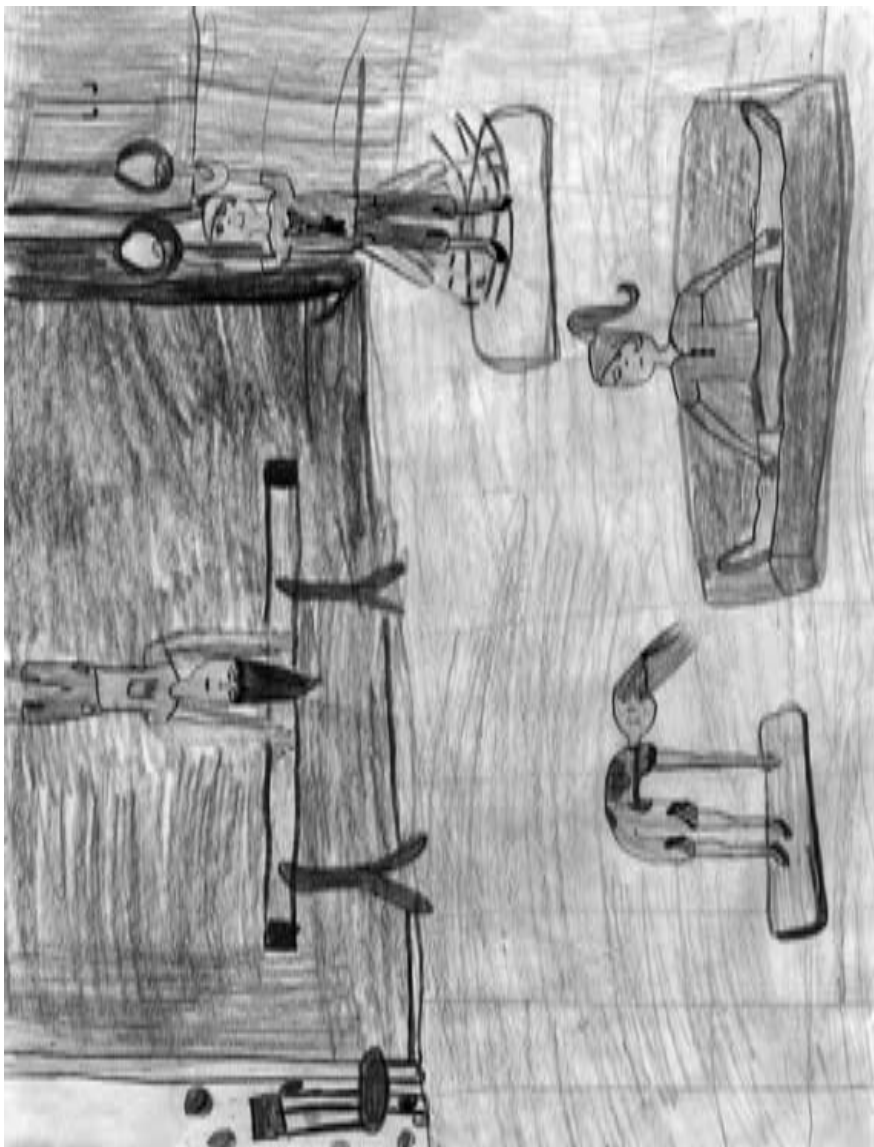
Leto je bilo okrog in veselila sem se počitnic, hkrati pa komaj čakala, da se vrnem med sošolce in grem v 2. razred.

Razredna stopnja je hitro minila. Igra je počasi zamrla, sledili so pogovori na smrekovih storžih v lutkovnem kotičku, punčke in avtomobilčke so zamenjale knjige, moj veliki brat pa je šel na gimnazijo.

Nikoli ne bom pozabila dne, ko je na šolo prišel starejši gospod, suh, velik. Marin Turcu. Izbral me je namreč za baletno šolo. Takrat se je rodilo moje veselje do plesa.

S sošolci smo se precej zblížali in preživeli nepozabne brezskrbne šolske dni. Radi smo bili najglasnejši, razgrajaški in prepoznavni. Spomini na pouk, končne nastope, proslave, dneve dejavnosti, razredne živali in šole v naravi. Bilo je ...

Sledila je predmetna stopnja, mi pa smo začeli odraščati. Zahtevnost pri pouku se je dvignila na višjo raven, pričakovanja so narasla. Razred pa je postal enotnejši. Dekleta smo se pogovarjala o prihodnosti, že

Aja Breclj Kolar, 4. a

naslednji dan pa o fantih. Naši sošolci so zbirali igralne karte, ki so jih zamenjale računalniške igrice. Znanje se je nakopičilo, prijateljstvo pa okrepilo.

In še ...

Učitelji. Spremljajo nas že skoraj osmo leto. Vsako leto novi, nekateri pa ostajajo. Že osem let jih nagovarjamo z »vi« oni pa nam »grenijo« življenje. No, resnica je, da nam hočejo samo dobro. In to je znanje, izkušnje, znanje, znanje, znanje.

Pomagali so nam v skušnjavah, nas usmerjali in naučili spoštovati vse stvari v življenju.

Kljub vsem slabim ocenam, nerazumljivim enačbam pri matematiki ali smešnim besednim zvezam pri slovenščini sem jim hvaležna za trud, potrpljenje in za vse, kar so mi dali.

9. razred. Tudi mi smo sedaj »tisti veliki iz devetega«. Mi smo pa spet na začetku. Začetku nečesa novega. Novega poglavja. V času pubertete in odločanja o srednji šoli. Kam naprej? Zakaj? Ali ...

Kljub našim prepričanjem o nasprotnem smo še zmeraj otroci, najstniki.

Konec leta nas čaka valeta, vpis v srednje šole, ples. Plesne vaje so bile sprva v ozračju napetosti, nestrpnosti in zadržanosti. Kaj kmalu pa sproščenost in vsestranski smeh. Prvi plesni koraki valčka, swinga ... In sošolci ...

Včasih se skupaj smejimo anekdotam iz šolskih klopi, norostim in našemu razmišljanju.

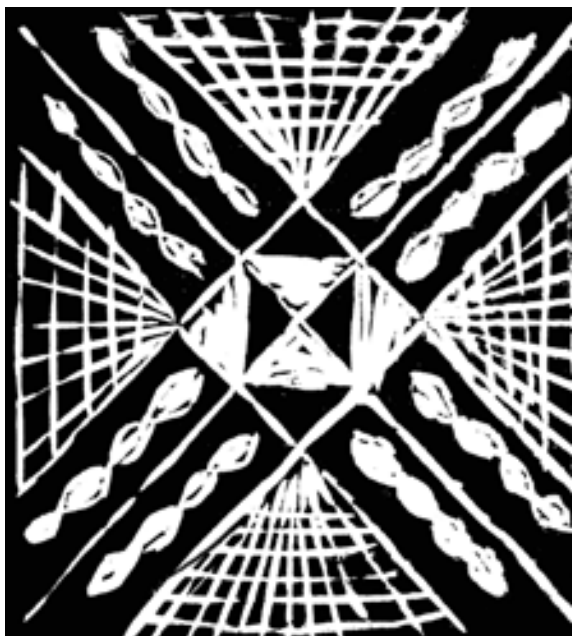
Toliko lepih trenutkov nas veže ... 18. Osemnajst vpisanih oseb v redovalnici od začetka do konca. Celih

osem let polnih smeha, veselja tudi solz in žalosti. Leta pomoči, šole, morebitnega prepisovanja ...

In to je tisto, kar nas združuje. Ljubezen, prijatelji, šola. Vse.

Verjamem, da bomo tudi po končani osnovni šoli ostali prijatelji, da se bomo vrnili na Polančiče »malo pogledat« in da bomo ostali v stikih. V šoli, izven nje ... Šola mi je veliko dala. Sem vesela in tudi hvaležna, da sem lahko bila njen del. Del Polančičev.

Hitro je minilo, a spomini bodo ostali. Spomini na 2000 - 2008.

Anja Godič, 7. b

SANJE

Zrnago Švajncer Vrečko, 7. a

Piano

<

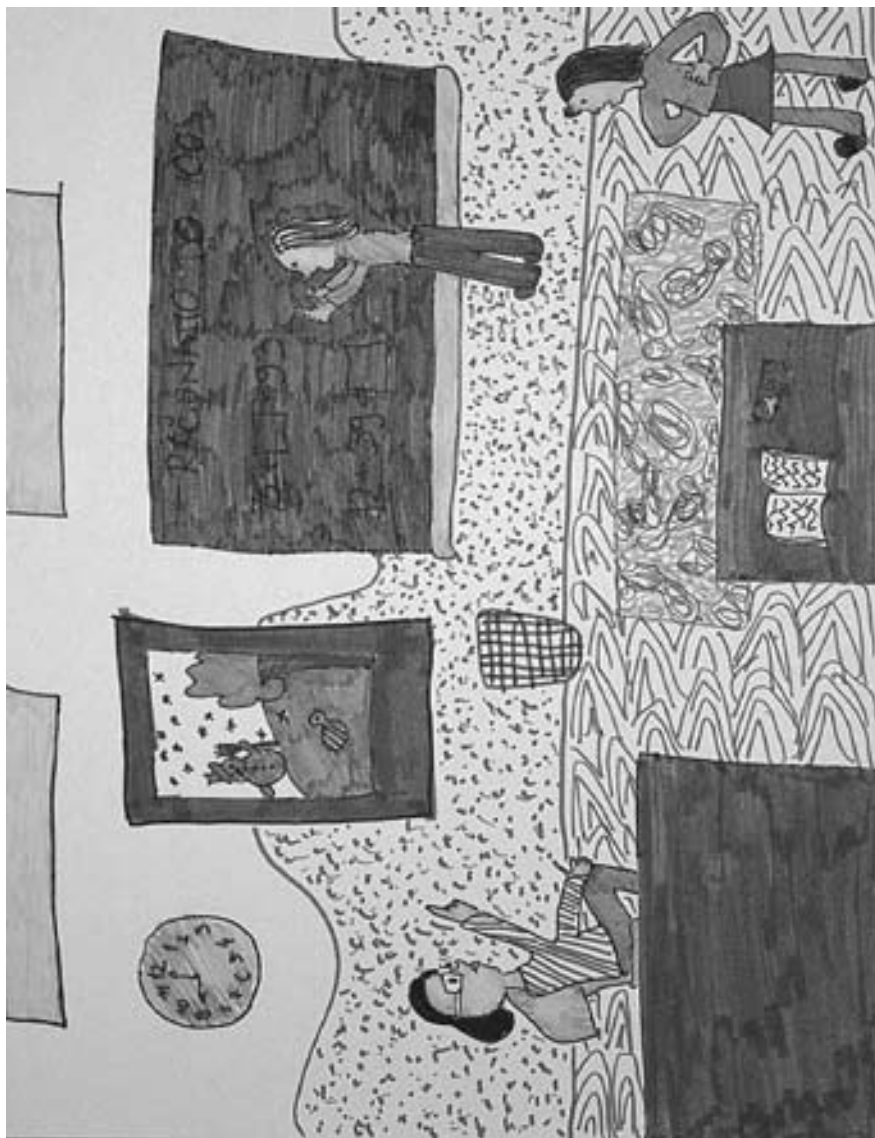
Pno.

5

Pno.

8

1. 2.

Valentina Jakopiček, 7. a

Taja Lešnik, 9. b

ŽELJE IN LJUBEZEN SO KRILA ZA VELIKA DELA

Na svetu živi več kot šest milijard ljudi. Zlobni, prijazni, neumni, pametni, lepi, grdi, skopuški in dobrosrčni ... imamo natisoče lastnosti, ki nas sestavljajo v edinstveno osebo. Lahko so dobre in slabe. Dobre lastnosti nam zagotavljajo uspeh, so kot ključ, ki odpira ključavnico do skrinjice, v kateri je zaklad, najdragocenejše stvari. To pa ni denar. Nekaj zlatnikov sestavlja naš smeh, da, veseli smo, da se lahko smejimo z ljubljeno osebo. Majhen srebrn novčič je, predstavlja neko verigo, vez. Pomeni vsa držanja za roke ob mesečini, tople večerne objeme ali pa samo ležanje drug ob drugem in opazovanje zvezd, ki nam večno vračajo pogled. Gora bleščečih, bakrenih kovancev v kotu predstavlja ljubezen. Ljubezen do matere, toplega kosa kruha, domače živali, prijateljev, žene ... in ljubezen do življenja, iz katere se rodijo vse druge, ki se nato ovijajo in prepredejo naše srce kot ovijalke. Diamant seveda pomeni uspeh. Ne samo uspeha v službi in visoke plače, ampak uspeh pri naštetih stvareh. No, nekaj pa smo skoraj spregledali v tej skrinjici, ker ne zavzema prav dosti prostora, pravzaprav se komaj opazi, ta košček gline. Sreča! Le zakaj ima tako skromno podobo? Ne, to ne pomeni, da ni pomembna, ampak ali ne pomenijo ravno veselje ob življenju, srčne vezi, ljubezen in uspeh sreče? Da,

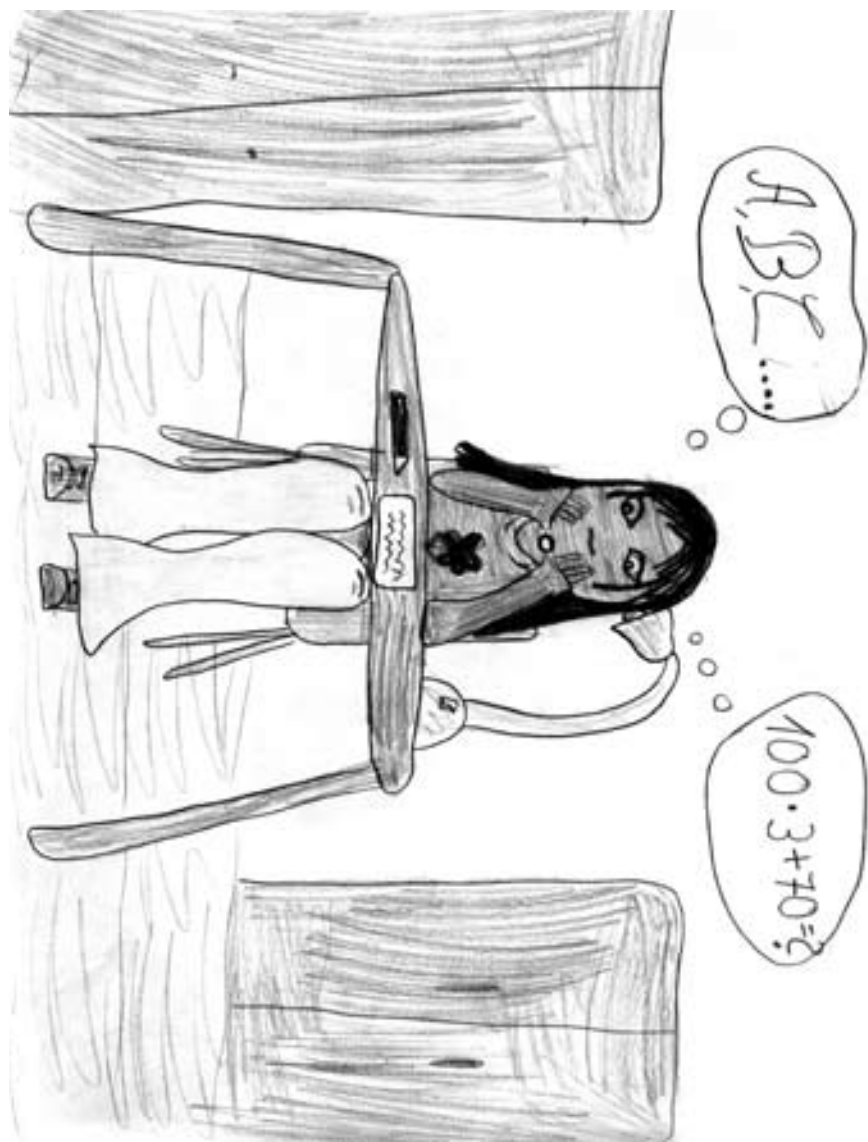
pomenijo, vendar je skrinjica nekaterih ljudi skoraj prazna, ker ne čutijo veselja ob preprostih stvareh, temveč le ob pogledu na bankovec za sto evrov. Ker ne premorejo dovolj ljubezni niti zase, kaj šele za druge. Brez teh dveh stvari pa si tudi težko uspešen. Brez vseh teh stvari je nemogoče biti srečen, pa čeprav je sreča na voljo vsakomur, le videti jo je treba, ker se včasih skriva in čaka, da jo najdemo. Zato pogledj naokoli, ujemi prijazen nasmeh, ga pokloni in gotovo boš našel srečo.

Ajda Kuder Valher, 9. b

ŠOLA

Šola je naše zatočišče, **vsakdo ga išče**,
 šola je naše pribežališče, **vsakdo ga išče**.
 Šola je naš dom, naša topla zibka iz opek,
 šola je naše skrivališče, **vsakdo ga išče**.
 V šoli se skrijemo pred svetom,
 v toplo gnezdo kot piščice.
 Smo kot jedrca v orehovi lupini,
 na varnem, da nas znanje obišče, **vsakdo ga išče**.

Elena Likar, 4. a

**Šola, želim ti vedno polne razrede, nasmejane učitelje
in zadovoljne starše! Če pa se najde še kak sponzor,
naj te obnovi in veliko večnamensko dvorano zgradi!!**

Ana

Žogica po igrišču sem in tja
pošilja jo Ana, super
tenisačica.
Sodelavci turistične agencije
TUI, pripravite se, prihaja naša
ŠUJI!

Zmago

Toni, lestvice, akordi
Zmago z njimi se bori.
Odlično zaigra klavir, kitaro,
Vse, kar pač zveni, on ljubi.
Zato v naslednjem letu
naj mnogo glasbenih dni ti bo v
večnem cvetu!

Valentina

Valentina ni balerina,
je pa učenjakinja,
ki z lahkoto se pripravi,
mi vse naloge opravi.
Veliko srečnih dni
in naj te brihtni um ne zapusti!

Katja RADMILOVIČ, 7.a

Brina in Ajda, ni jima para!

Niti na tleh, niti v šoli,
ne mogli bi biti brez obeh.
Zato vama želim uspeha in smeha,
brez kakšnega zloma, da pri
gimnastiki ne bo poloma!

Tilen rad sicer naklada, je pa fant
od fare, ki se mu smeji prav vsak,
če mu prekrži svoj korak. Še
naprej ostani tak, širokih ust in
veseljak!

Učenci!
Vsem vam želim
veliko uspeha in
smeha. Veliko
srečnih, zabavnih
dni naj v novem
šolskem letu se vam
zgodil!

BUKVICE

Glavna urednica:	Danica Gotlih
Izbor literarnih del:	Danica Gotlih, Tanja Gobar, Jadranka Čopi, Leja Miljančič, Lidija Šenekar, Natalija Kotnik
Izbor likovnih del:	Zlatka Schweiger Čermelj
Izbor glasbenih del:	Bojan Gorič
Jezikovna recenzija:	Danica Gotlih, Tanja Gobar, Natalija Kotnik
Naklada:	200 izvodov
Tisk:	Unigrafika, d. o. o., Maribor
Naslovnica:	Brina Strajnar, 7. a

CIP - KATALOŠKI ZAPIS O PUBLIKACIJI
Univerzitetna knjižnica Maribor

BUKVICE (2008; Maribor)
Zbornik literarnih in likovnih del učencev OŠ bratov Polančičev
Maribor / Maribor, 8. februar 2008; [urednica Danica Gotlih]. -

ISSN 1581-5781

COBISS-ID 46991105